

Mál nr. 104/2016**M****og****vátryggingafélagið V v/ ábyrgðartryggingar A.****Ágreiningur um bótaskyldu er bráðinn málmur slettist ofan í skó starfsmanns endurvinnslu.****Gögn.**

Málskot, móttakið 5.4.2016, ásamt fylgigögnum.

Bréf V, dags. 29.4.2016.

Bréf lögmanns M, dags. 29.4.2016.

Málsatvik.

Hinn 14. nóvember 2013 var M við störf hjá fyrirtækinu A við að taka málsýni þegar bráðinn málmur skvettist ofan í öryggisskó hans. M hlaut brunasár á fætinum og leitaði til læknis daginn eftir eða 15. nóvember s.á. Í gögnum málsins liggur fyrir læknisvottorð sem staðfestir óvinnufærni M frá slysdegi til 1. janúar 2014. Þá hefur M verið metinn til 5% varanlegrar læknisfræðilegrar örorku vegna brunasára sem hann hlaut í slysinu.

M kveður slysið mega rekja til skorts á viðeigandi persónuhlífum og hann hafi ekki fengið viðhlítandi þjálfun og leiðsögn við framkvæmd verksins og meðhöndlun á fljótandi málm. Af þeim sökum beri A ábyrgð á líkamstjóni hans. Þá hafi slysið ekki verið tilkynnt Vinnueftirliti ríkisins (VER) eins og skylt hafi verið skv. 1. mgr. 79. gr. laga nr. 46/1980 um aðbúnað, hollustuhætti og öryggi á vinnustöðum, en af dómaframkvæmd sé „margstaðfest að atvinnurekandi verði að bera hallann af því ef hann tilkynnir slys ekki til VER eins og lög bjóða.“ Hefur M krafist bóta fyrir líkamstjón sitt úr ábyrgðartryggingu A hjá V. V hefur hafnað bótaskyldu og kveður M hafa fengið sérstakan hlífðarfatnað til afnota, þ.e. buxur, öryggisskó og sérstakar hlífar yfir skóna sem ná upp á legginn, svo og sérstaka kápu til að nota við töku sýna. Þá kveður V að ákvæði 79. gr. laga nr. 46/1980 eigi ekki við. M hafi lokið vinnudeginum og ekki leitað læknis fyrr en tveimur dögum síðar auk þess sem vinnuveitandi hafi ekki fengið vitneskju um slysið fyrr en einhverju síðar.

Álit.

Samkvæmt 1. mgr. 79. gr. laga nr. 46/1980 skal atvinnurekandi án ástæðulausrar tafar tilkynna til VER öll slys þar sem starfsmaður deyr eða verður óvinnufær í einn eða fleiri daga, auk þess dags sem slysið varð. Slys þar sem líkur eru á að starfsmaður hafi orðið fyrir langvinnu eða varanlegu heilsutjóni skal tilkynna eigi síðar en innan sólarhrings. Þó það sé ekki alveg skýrt í gögnum málsins, virðist sem M hafi hætt vinnu á slysdegi og leitað til læknis daginn eftir, þar sem hann var talinn óvinnufær. Þó ekki liggi fyrir ítarlegar upplýsingar um samskipti M og forsvarsmanna A á slysdegi verður að ætla að meiri líkur en minni séu á að forsvarsmönnum A hafi átt að vera ljóst að M hafi orðið fyrir líkamstjóni við vinnu sína þennan dag, að því gefnu að hann hafi framvísað læknisvottorði um óvinnufærni strax næsta dag. Þó megi færa rök fyrir því að M hafi vanrækt skyldur sínar samkvæmt nefndu lagaákvæði þannig að á hann verði felld sönnunarbyrði um málsatvik að því marki sem þau kunna að vera umdeild, verður að líta til þess að atvik eru nokkuð ljós hvað það varðar að bráðinn málmur skvettist ofan í öryggisskó M 14. nóvember 2016. Það sem ágreiningur stendur um hins vegar er hvort slysið verði á einhvern hátt rakið til skorts á fullnægjandi hlífðarbúnaði við það starf sem M vann við er hann slasaðist, leiðsögn hafi að einhverju leyti verið áfátt eða það verði að öðru leyti rakið til atvika sem A getur borið ábyrgð á. Þó sönnunarbyrði um þau atvik verði lögð á A, eins og málum er hér háttað, verður þó ekki talið að annað hafi komið fram í gögnum málsins en að M hafi fengið hlífðarfatnað hjá A, til að nota við vinnu sína. Ekki hefur verið sýnt fram á að sá hlífðarbúnaður hafi verið ófullnægjandi og ekki er sjálfkrafa hægt að gera ráð fyrir því að hann hafi verið það, þrátt fyrir að færa megi sönnunarbyrði um atvik máls á A. Ekki verður því fallist á skaðabótaskyldu A og á M því ekki rétt á bótum úr ábyrgðartryggingu A hjá V.

Niðurstaða.

Má ekki rétt á bótum úr ábyrgðartryggingu A hjá V.

Reykjavík, 7. júní 2016.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.